

Діамантовий берег життя

Володимир Ліпкан

Сповідь-привітання єдиного сина до 80-річного Ювілею Матусі!

Кажуть, що вісімдесят — це глибокий ще не настільки глухий і темний, але все ж таки вечір — пора, коли плоди майже всі вже зібрані, а життєва ріка дедалі більше уповільнює свій біг. Але я дивився на її улюблене фото й бачив геть інше. Шляхетний образ золотої медової осені непомітним чином додав блиску душі ізсередини, який перетворював світанок нової, величної епохи мудрості на новий життєвий етап — зрілості подібної до запашних спілих фруктів, сяючої і м'якої краси, що нагадує осіннє зжовтіле листя.

Вісімдесят років — це діамантовий берег життя, велична осінь людського Чину, коли навколо вирує щедре літо душі і панує свято тихого бабиного літа, як вище благословення та золотий "падолист", який не вбиває дерево, а навпаки — оголює його залізну та непохитну сутність та міцне коріння. Мов шляхетний багрянець українського слова та художньої традиції, осінь підкреслює велич справжнього родинного коріння, що тримає непохитну крону чистої душі, яка палає ніжними променями сонячного світла, не підвладними часу.

80 років — поважна дата і новий величний світанок нової епохи родинного коду. Твої найдобріші та найвеселіші в світі очі змушують повітря рухатися абсолютно невагомо. Опиняючись у них, перебуваєш у стані абсолютної упевненості в непохитності твоєї підтримки та любові, які карбують твої молитви крізь різні простори.

За вікном військового Києва верещать сирени, розрізаючи затягнуте важким димом небо над Дніпром. Місто стійко тримає удар, затиснуте в залізобетонні лещата мороку та нещадної війни, обпалене вогнем цієї каторжної історичної доби, де кожен день — то запекла робота душі невпинний рух обпалених крил лелеки, що уперто летить крізь грози й заграви; а на іншому боці планети, за безмежним і холодним океаном, тихо догорає медова американська осінь.... Мов той самотній лелека, чие гніздо залишилося на зруйнованому рашистами березі Дніпра, мій родинний клич летить крізь грози й заграви туди, де серед чужих рівнин, під розлогими кронами старих сосен, свій вісімдесятий рік зустрічаєш ти — моя любя Матуся.

Попри відстані, попри клятві ракети рашистів, які заблокували небо й розірвали фізичну соборність нашої родини, ти тримаєшся по-королівськи, адже Ангел, що позолотив цей рубіж, миттєво піднімає твоє буття на новий рівень — рівень небесного покровительства, випалюючи все те, що не належить до сакрального родинного ландшафту.

Королівська постава, витонченість смаку та твій сонячнокларинетний непохитний життєлюбний дух, що горить у діші негасимим сонячним плесом, перетворили тебе на красиву, досконалу, доглянуту жінку з тими самими бездонними ласкавими очима, які

колись вели мене крізь морок дитячих тривог, помилок. У цьому погляді б'ється золота й ніжна тривога розсвітання, яка повсякчас утворює шлях в моєму житті як справжній та щирий камертон недосяжної шляхетності. Нехай ми на відстані один від одного, але тепло твоїх очей, їхня чудодійна енергія та постійна підтримка, є завжди відчутними для мене, долаючи будь-який земний простір.

Батько пішов у засвіти занадто рано, залишивши тебе одну тримати цей світ на плечах. Я — твій єдиний син, твоє продовження і твій тил. І в цей знаменний рубіж, коли я мав би стояти поруч, міцно обіймати та заглядати в рідні очі, між нами встали тисячі миль випаленого геостратегічного простору. Війна кинула свій брудний окупаційний лом у наш сімейний затишок, змусивши тебе, моя рідна Матусю, зустрічати цей тріумфальний день без нас, водночас у колі американської родини, яка весь цей час допомагала і опікувалася тобою.

Але це самотність було певною мірою оманливим. "Ти не одна, Мамо!" — кричав я подумки крізь гуркіт київських блокпостів і гул сирен та роботи ППО, коли від рашистських ударів, здавалося, диміли самі зорі. Справжній родинний код неможливо роздробити кордонами, кулями чи гарматами, бо він тримається на нездоланній силі серця, яку не здатна здолати жодна земна руїна. Навіть тут, у вогні та тривогах, б'ються серця невістки та твоїх онуків, які міцно тримають твою руку через океан. Ми — твоє інституційне безсмертя, наш живий і нескорений народний собор, що упевнено стверджує: я є, я — соборний і я ніколи не здамся, ми — джерело твоєї справжньої глибини материнського тепла, жива кров, яка ніколи не зрадить автохтонне коріння.

Безмежні ріки мудрості ллються роками з твоєї глибокої душі і доброго серця, адже ім'я МАМА — із дріб'язкового та рутинного побутового розуміння трансформується у неосяжний макрокомос і є сильнішим за міріади зірок у світло далеких всесвітів. У цьому імені зоряна ніч не згасає, а вічно цвіте родинним теплом. МАМА — це: і сакральний код щастя та успіху дітей, і непорушний інституційний щит родинного коду, і завжди безумовна підтримка і соборна любов — просто за те, що ти є... Нічого в світі немає глибшого та сакральнішого за МАМУ! Вона — наша жива святиня, яка оберігає непорушний вівтар рідної хати крізь усі історичні вітри.

Материнське серце діє не за людськими законами; воно підкоряється вищому, святому рвінню, жазі, які невинно і безперервно ведуть вперед навіть тоді, коли стає зовсім не до снаги. Адже монументальній образу Матусі — незламний стратіарх власної долі, що тримає удар крізь сльози, витримку та залізну внутрішню силу.

Вона навчила мене головному закону безпекознавства життя: час і горизонти вимірюються виключно в русі, через швидкість твого власного, впевненого кроку в рамках сакрального коду кожної окремої родини, який виступає асиметричним тараном супроти будь-яких життєвих негараздів.

Тому сьогодні той день, що уособлює абсолютну та беззастережну перемогу материнської любові. Нехай капризна доля плодить сумніви для слабких, а ми запечатуємо цей Ювілей найвищим і незламним синівським завітом.

У моїх побажаннях вечір життя перетворюється на розкіш і багатство полудня

душі, де немає місця занепаду. Дихай кожною миттю, насолоджуйся цим світом, цвіти й зігривай нас своєю королівською силою ще багато-багато років!

Я міцно обіймаю тебе крізь дим війни і воду океанів, крізь тисячі миль, розчиняючи будь-які відстані у чистому сонячному світлі, що, мов безмежне осяяне плесо, заливає радістю весь наш світ. Наша любов проникає крізь планету таємнішими, тонкими струмами, наче всепроникаючі магічні всесвітні потоки, які безпомилково зшивають душі в єдиний сонячний акорд. Моя вдячність летить до тебе, єдина моя, ніжна й чиста, як тополя в залитому сонцем полі чи вечірня зоря, що тихо сходить над собором, адже справжнє життєдайне почуття сильніше за будь-який людський час!

З Днем Народження, мій єдиний, найдорожчий у міріадах всесвітів Ангеле!

04.09.2026